

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 435/2016-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti VINDIA, s. r. o., Pomlejská cesta 2205/2A, Šamorín, zastúpenej advokátom JUDr. Ivanom Vankom, Floriánska 19, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/3 GPt 8/15/1000- 44 z 11. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti VINDIA, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. júna 2016 osobne doručená sťažnosť spoločnosti VINDIA, s. r. o., Pomlejská cesta 2205/2A, Šamorín (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) uznesením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV GPt 8/15/1000-44 z 11. apríla 2016.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo:

«1. Príkazom Okresnej prokuratúry v Dunajskej Strede (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. I PO-V-44/2012-2 z 19.12.2012 boli podľa § 95 ods. 1 Trestného poriadku na bankovom účte sťažovateľa spoločnosti VINDIA s.r.o. vedenom v [REDAKOVANÉ], zaistené peňažné prostriedky v sume 1 802 682,94 EUR. Súčasne boli týmto príkazom podľa § 95 ods. 3 Trestného poriadku zakázané akékoľvek dispozície so zaistenými peňažnými prostriedkami do výšky zaistenia.

2. Uvedený príkaz bol vydaný v trestnej veci vedenej na Okresnom riaditeľstve PZ v Dunajskej Strede pre obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v uznesení o začatí trestného stíhania ČVS: ORP-845/OEK-DS-2012 z 19. 12. 2012. Sťažovateľovi Uznesenie o začatí trestného stíhania doručený nebol.

3. Uznesením okresnej prokuratúry sp. zn. 2 Pv 1031/12-15 z 29. 4. 2013 bol skutok, pre ktorý bolo vedené trestné stíhanie upravený a zároveň prekvalifikovaný na obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe tam uvedenom. Podstata upraveného a prekvalifikovaného skutku spočívala v tom, že 5. 12. 2012 bola v prospech účtu patriaceho spoločnosti [REDAKOVANÉ] vedeného v [REDAKOVANÉ] pripísaná zahraničná úhrada v sume 997 652,70 EUR a dňa 6. 12. 2012 na ten istý účet spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zahraničná úhrada v sume 805 030,24 EUR, a to od príkazcu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] z účtu vedenom v [REDAKOVANÉ], pričom príkazca žiadny príkaz na prevod v prospech spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nedával, čím mala byť príkazcovi spôsobená škoda vo výške 1 802 682,94 EUR.

4. V súvislosti s úpravou skutku a jeho rekvalifikáciou bolo následne vydané uznesenie okresnej prokuratúry sp. zn. 2 Pv 1031/12-16 z 2. 5. 2013, ktorým bol príkaz na zaistenie peňažných prostriedkov sp. zn. I PO-V-44/2012-2 z 19. 12. 2012 zrušený. V ten istý deň (2. 5. 2013) však prokurátor okresnej prokuratúry vydal pod sp. zn. I PO-V-27/2013-DS nový príkaz na zaistenie peňažných prostriedkov vo výške 1 802 000 EUR na

totožnom bankovom účte sťažovateľky vedenom v [REDAKOVANÉ] a súčasne zakázal akékoľvek dispozície so zaistenými peňažnými prostriedkami do výšky zaistenia...

... Vzhľadom ku skutočnosti, že trestné stíhanie vedené na Okresnom riaditeľstve PZ v Dunajskej Strede nevedlo ani k vzneseniu obvinenia a ani k inému procesne relevantnému záveru, a peňažné prostriedky boli dlhodobo zaistené na účte sťažovateľky, táto dňa 14. 7. 2014 požiadal okresnú prokuratúru o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov podľa § 95 ods. 8 Trestného poriadku... Sťažovateľka súčasne v žiadosti identifikovala právny dôvod prevodu zaistených peňažných prostriedkov z účtu spoločnosti [REDAKOVANÉ] na jej účet, poukázala na prerušenie trestného stíhania v Slovenskej republike a jeho odloženie v Taliansku. Sťažovateľka zvýraznila aj pochybnosti v otázke poškodeného, kde spoločnosti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vedú v Taliansku civilný spor o náhradu škody. Spoločnosť [REDAKOVANÉ] súčasne podala na Okresnom súde Bratislava I návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorému konajúci civilný súd vyhovel a uznesením sp. zn. 27 Cb 51/2014, uložil [REDAKOVANÉ] povinnosť zablokovať finančné prostriedky na účte sťažovateľky do výšky 1 802 682,94 EUR. Uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 204/2014 z 20. 8. 2014 bolo uznesenie súdu prvého stupňa o predbežnom opatrení zmenené tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia bol zamietnutý.»

Sťažovateľka ďalej uviedla, že uznesením Okresnej prokuratúry Dunajská Streda (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 2 Pv 1031/12/2201-85 z 31. júla 2014 bola jej žiadosť o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov zamietnutá. Na základe sťažnosti sťažovateľky o veci rozhodovala Krajská prokuratúra v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“), ktorej prokurátor uznesením č. k. 3 Kpt 66/13/2200-78 z 25. septembra 2014 túto ako nedôvodnú zamietol. Sťažovateľka preto podala generálnej prokuratúre podnet na preskúmanie zákonnosti postupu okresnej prokuratúry, ako aj postupu krajskej prokuratúry, ktorý bol vybavený upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/3 GPt 203/13/1000-34 z 25. novembra 2014, v ktorom prokurátorka generálnej prokuratúry konštatovala, že dôvody zaistenia peňažných prostriedkov na účte sťažovateľky naďalej trvajú, pričom ich

nekonkretizovala, čím predmetné upovedomenie podľa sťažovateľky zaťažila vadou arbitrárnosti a svojvôle.

Následne podala sťažovateľka generálnej prokuratúre podanie z 22. decembra 2014 označené ako „*Podnet, resp. doplnenie podnetu na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku*“, ktoré bolo podľa obsahu posúdené ako opakovaný podnet podľa § 34 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. Z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov. V upovedomení generálnej prokuratúry č. k. IV/3 GPt 8/15/1000-8 z 5. februára 2015 riaditeľka trestného odboru generálnej prokuratúry konštatovala, že opakovaný podnet ako nedôvodný odkladá.

Sťažovateľka podala 6. marca 2015 do rúk generálneho prokurátora Slovenskej republiky podanie, v ktorom ho žiadala o vybavenie jej podnetu z 22. decembra 2014, o ktorom nebolo rozhodnuté, keďže bol prekvalifikovaný na opakovaný podnet. Následne sťažovateľka podala ústavnému súdu sťažnosť pre porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorá bola odmietnutá uznesením sp. zn. III. ÚS 223/2016 z 19. apríla 2016 ako zjavne neopodstatnená.

Medzitým bola trestná vec vedená na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Dunajskej Strede pod ČVS: ORP-845/OEK-DS-2012 odstúpená na Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Trnave (ďalej len „krajské riaditeľstvo“), kde je vedená pod ČVS: KRP-203/2-VYS-TT-2014. Uznesením vyšetrovateľa krajského riaditeľstva z 28. októbra 2015 bolo trestné stíhanie prerušené, pretože „*neboli zistené skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe*“. Sťažnosť poškodenej (spoločnosti [REDACTED]) proti uzneseniu o prerušení trestného stíhania bola zamietnutá.

Napriek uvedenému vyšetrovateľ krajského riaditeľstva uznesením zo 14. januára 2016 nezákonne rozhodol o pokračovaní v trestnom stíhaní, keďže pominuli dôvody na jeho prerušenie. Keďže sťažovateľka nemá v uvedenom trestnom stíhaní postavenie obvineného ani poškodeného, proti uzneseniu o pokračovaní trestného stíhania nemohla podať sťažnosť.

Sťažovateľka zdôraznila, že 7. decembra 2015 bolo právoplatne rozhodnuté o prerušení trestného stíhania, a preto odpadol dôvod na ďalšie zaistenie peňažných prostriedkov na jej bankovom účte. O zrušenie tohto zaistenia sťažovateľka požiadala opätovne 14. decembra 2015. Prokurátor krajskej prokuratúry jej žiadosť zamietol uznesením sp. zn. Kv 51/13/2200 z 27. januára 2016 (ďalej aj „uznesenie krajskej prokuratúry z 27. januára 2016“). Na základe sťažnosti podanej sťažovateľkou generálna prokuratúra rozhodla napadnutým uznesením z 11. apríla 2016, ktorým jej sťažnosť zamietla. Obe uvedené rozhodnutia sú podľa sťažovateľky ústavne nekonformné, arbitrárne, účelovo odopierajúce ochranu jej právam.

Sťažovateľka zásah do ňou označených práv odôvodňuje tým, že generálna prokuratúra vo veci požadovaného zrušenia zaistenia peňažných prostriedkov na jej účte ústavne neakceptovateľným spôsobom zamietla jej sťažnosť proti uzneseniu krajskej prokuratúry z 27. januára 2016, pričom sťažovateľkou uplatnené argumenty ostali bezdôvodne nepovšimnuté. Uznesenie generálnej prokuratúry z 11. apríla 2016 podľa sťažovateľky zásadne popiera účel a význam relevantných ustanovení Trestného poriadku. Stanovisko generálnej prokuratúry je možné v podstate zhrnúť tak, že pokiaľ je vo veci vedené trestné stíhanie hoci a bez vznesenia obvinenia dlhšie ako tri a pol roka, dôvody na zaistenie peňažných prostriedkov stále trvajú. Takýto stav považuje sťažovateľka za neudržateľný a ústavne neakceptovateľný, ktorý by v okolnostiach danej veci (v ktorej sťažovateľka nemôže byť obvinenou) mohol trvať neobmedzený čas. Podľa sťažovateľky tento protiprávny stav trvá napriek tomu, že spätosť zaistených peňažných prostriedkov na jej bankovom účte s tvrdou trestnou činnosťou sa slovenským ani talianskym orgánom činným v trestnom konaní nepodarilo preukázať. Sťažovateľka namietala, že počiatkové dôvody zaistenia týchto prostriedkov neboli potvrdené, v trestnom konaní neboli produkované žiadne dôkazy, ktoré by sťažovateľku spájali s trestnou činnosťou, pre ktorú je vedené trestné stíhanie, a preto nie sú splnené podmienky pre ďalšie trvanie zaistenia podľa § 95 ods. 1 Trestného poriadku.

Generálna prokuratúra prílišným formalizmom pri posudzovaní zákonných podmienok pre trvanie zaistenia peňažných prostriedkov nenaplnila svoju povinnosť poskytnúť sťažovateľke inú právnu ochranu zaručenú v čl. 46 ods. 1 ústavy, a tým priamo zasiahla do jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Podľa sťažovateľky jej žiadosti o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov na jej bankovom účte malo byť vyhovené. Opačný postup je svojvoľným, zneužívajúcim, represívnym a neústavným rozhodnutím generálnej prokuratúry. Sťažovateľka namieta najmä legitimitu a proporcionalitu tohto zásahu do ňou označených práv. Legitimita nemôže byť podľa jej názoru daná, pokiaľ nebolo preukázané, že zaistené peňažné prostriedky boli použité na spáchanie trestného činu alebo sú jeho výnosom. Proporcionalita zásahu nie je daná, pokiaľ ani po tri a pol roku nebolo vznesené obvinenie konkrétnej osobe a v Taliansku bolo trestné stíhanie odložené (archivované). Súčasne je proporcionalita vylúčená z dôvodu subsidiarity trestnej represie vo vzťahu k civilnoprávnym prostriedkom právnej ochrany, keď ani civilný súd nezistil dôvod na blokáciu peňažných prostriedkov na účte sťažovateľky.

Na podporu svojej argumentácie sťažovateľka poukázala na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky, ktorá je vzhľadom na rovnakú úpravu porušených práv, ako aj obdobnú úpravu zaistenia peňažných prostriedkov na účte aplikovateľná, napr. nález sp. zn. I. ÚS 3502/13 zo 17. apríla 2014 a nález sp. zn. II. ÚS 642/07 z 30. januára 2008.

Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie takto rozhodol:

„I. Základné právo spoločnosti VINDIA, s. r. o. vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky IV/3 GPt 8/15/1000-44 z 11. apríla 2016 porušené boli.

II. Uznesenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky IV/3 GPt 8/15/1000-44 z 11. apríla 2016 sa zrušuje a vec sa jej vracia na ďalšie konanie.

III. Spoločnosti VINDIA, s. r. o. priznáva náhradu trov konania v sume 363,79 EUR, ktorú je povinná zaplatiť Generálna prokuratúra Slovenskej republiky na účet JUDr. Ivana Vanka, advokáta, do troch dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením generálnej prokuratúry z 11. apríla 2016, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu prokurátora krajskej prokuratúry, ktorým zamietol jej žiadosť o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov vo výške 1 802 000 €. Sťažovateľka uviedla, že namietané rozhodnutie generálnej prokuratúry je svojvoľné, nedostatočne odôvodnené, ústavne neakceptovateľné a arbitrárne. Podľa názoru sťažovateľky je predmetné rozhodnutie zásahom do jej označených práv, keďže zaistenie peňažných prostriedkov na jej bankovom účte trvá viac ako tri a pol roka napriek tomu, že trestné stíhanie je vedené vo veci, nikomu nebolo vznesené obvinenie, v konaní neboli produkované žiadne dôkazy, ktoré by sťažovateľku spájali s trestnou činnosťou, pre ktorú je trestné stíhanie vedené. Okrem už uvedeného sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že trestné stíhanie bolo už raz prerušené z dôvodu, že neboli zistené skutočnosti oprávňujúce viesť trestné stíhanie proti konkrétnej osobe.

V úvode ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne

neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že generálna prokuratúra reagovala na podanú sťažnosť sťažovateľky zákonným spôsobom, pričom vydala rozhodnutie splňajúce náležitosti predpokladané Trestným poriadkom, v ktorom vyjadrila odôvodnený právny názor na zistený skutkový stav, z ktorého vyplynulo, že dôvody na zaistenie peňažných prostriedkov stále trvajú, keďže sťažovateľka hodnoverne nepreukázala svoje vlastníctvo k zaisteným peňažným prostriedkom na bankovom účte, na ktorý boli tieto prevedené z účtu obchodnej spoločnosti so sídlom v Talianskej republike, ktorá nikdy nedala príkaz na takýto bezhotovostný prevod a ktorá si riadne uplatnila nárok na ich vrátenie. Generálna prokuratúra v odôvodnení napadnutého rozhodnutia tiež poukázala na dosiaľ neprávoplatné uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. Tp 201/2016 z 12. februára 2016, ktorým rozhodol o vrátení zaistených peňažných prostriedkov na účet poškodenej spoločnosti.

Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie generálnej prokuratúry z 11. apríla 2016 nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Právne závery vyslovené generálnou prokuratúrou v tomto rozhodnutí je nutné pokladať za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. V napadnutom rozhodnutí sú zrozumiteľne a jednoznačne uvedené dôvody, pre ktoré bolo treba sťažnosť sťažovateľky zamietnuť. Zo záverov tohto rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu. Ústavný súd pripomína, že tak ako všeobecný súd, ani orgány prokuratúry nemusia dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Preto aj rozhodnutie a odôvodnenie všeobecného súdu (v danom prípade generálnej prokuratúry), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka (napr. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom generálnej prokuratúry nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu generálnej prokuratúry by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa táto natoľko odchyľila od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprela ich účel a význam. Takéto nedostatky však rozhodnutie generálnej prokuratúry nevykazuje, a preto na meritórne preskúmanie napadnutého rozhodnutia ústavný súd nie je oprávnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná judikatúra).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2016